

PALOCSAY ZSIGMOND

Vígballada

Gellért Sándornak

*Embermagas gazba veszem;
kőkényt, galagonyát ettem.
Hecsempecs vakarja aljam;
barka-málét – havat nyaltam.*

*Szőlőm: fagyöngy; körtém: vackor.
Káposztakő rajtam a gond:
Hogy jobb? Hóttig hunyni-búni
– avagy pandúrkékre jutni?!*

*Ebből nem választunk. Alszunk.
Háha ÉGI-HANGOT hallunk:
Haramiák? – Rabok legyünk?
Dagadót? – Vagy kását együnk?*

*Jó az Ördög: Ne, egy fütykös!
Ervvel tököld hókon, öcskös,
szerdán a vásáros népet;
menyecskét is foghatsz – szépet.*

*Kustyi, Rusnya! – szól az Angyal.
Ártatlanul fut a bajjal
ez a pelyhes szegénylegény;
bujdoklása: pengős regény!*

*SOKAT ÖRÖKÖLT A GYLKOS!
– SAVÓ-SZEME ENYHÉN NYIRKOS.
CSAK A FOKOS A JÁNOSÉ _____
A GONOSZTETT: AZ MÁR MÁSÉ.*

*Lát az Ég. Ha mélyen hallgat,
előbb parazsakkal sajgat.*

*Indulj, János, fütyürészve;
nádas közöpiibe érve
rejteket lelsz – otthont: kunyhót.
Hányd el azt a fene bunkót!*

Ébred János – mejen János,
gyócsgatyája tőkeig sáros.
Viszi, vezeti az ige
a Nádvilág közepibe.

S ottan mit lát? Mi pilácsol?!
Bogrács alatt csutkó lángol.
Leszáll fejéről a főveg;
János elé lép egy Öreg:

Szerusz, Fiam! Há megjöttél?
Seggvakarót,* kökényt öttél.
Vár a csónak, meg a hálóm
– hezzádvaló kicsi jányom.

Szedtünk sulymot – épp eleget.
Abbó' sütünk jó kenyeret.
Ád nekünk a Tó madarat;
harcsapurdét, pénzes-halat.

Osztán a baj csak elmúlik.
Mikor vallomásra nyílik
ama apagyilkos szája _____
_____ Angyal megtelefonálja!

Itt maradok, Táti, hóttig!
Érezem, hogy nagyon jó itt.
Vejed leszek. Ha akarod:
zsákbamacskát is vállalok.

Azt má ne tedd! Csak, ha teccik.
Iluskám, az ágybó hecc ki!

A kicsi jány csöcsös-faros;
tekéntete oly tapadós,
hogy János má szorongatná.
Menyasszonyát kóstolgatná.

* seggvakarót: csipkebogyt

Madárlátta

Gyengén mézel a szellőrózsa;
SOK KICSI SOKRA MEGY! – (a poszméh dongja,
és átszáll a virágzó sombokorra)

Kopár a hegy alja.
Feketék, barnák a csupasz ágak.
Zalámboló tekintetem ráhavaz
az égre hajzó kuszaságra

Ígér a rügy (kecskének is) újzsengét eleget;
hossa már a zöld levelet
az elvirágzott farkasboroszlán

Szánom-bánom e kevéságú,
alacsony cserje rózsaszín fürtjét;
(jócskán lekéstem ábitott illatát)

Sebaj! Ma este
Kedvesem nyakán hon találok,
és keble rózsáin színét látom
a farkasboroszlánnak

Virágom, Virágom _____
hérics-sárga nap-arany a kedved.
Bánatod sáfrányok lilája – ibolyája.

Ott, fennebb, a fenyvest járva,
A KŐTEHÉN FARÁNÁL¹ pihenék – heverek,
és szöszke mohát borzol mancsom:
kutakodó csúf kezem

Sütök neked rózsakolbászt!
Ropog a toboz-tűz,
és belekap a láng a nyársba;
(ám a híres veresgyűrű²
ezt is tűri – ezt is állja)

_____ pirulhat a madárlátta

¹ a kőtehén faránál: egy forrásnál

² veresgyűrű: cserje